

Anneli ja Susanna OSA 3 Kaarina huokaisi syvään. Hän tunsi, kuinka vuolaaan kerronnan jälkeen hänen olonsa keveni. Hän tunsi olonsa pitkästä aikaa hyväksi. Oli miten oli, nyt hän oli päässyt ensimmäisen kerran sanomaan kaiken ääneen. Sanomaan ääneen sen, mikä oli aiheuttanut hänelle syvää tuskaa ja ahdistusta viimeisten viikkojen aikana. Kaarina katsoi avuttomana lääkäriä syvälle silmiin. Mitä nyt? Avuton katse haki vastausta kysymykseen. Lääkäri istui rennosti tuolillaan. Tämä nojasi tuolillaan raskaasti taaksepäin ja teki pientä keinuvaa liikettä mielteliään näköisenä. Pyöritteli kynää käsissään. "Teitte oikean ratkaisun, kun varasitte ajan. Ennen pitkää tilanteenne olisi voinut käydä hankalammaksi. Huomaan, että asia on painanut mieltänne kovin. Onko teillä ketään ystävää tai läheistä, kenelle olette voinut jakaa tämän asian?" Kaarina ilmoitti, ettei hän ollut puhunut asiasta kenellekkään. Hänen vanhempansa eivät olisi asiaa ymmärtäneet ja heidän välinsä eivät olleet muutoinkaan kovin läheiset. Hänellä ei ollut sisaria. Hän on vanhempiensa ainokainen lapsi, adoptoitu sellainen. Niin läheistä ystävää hänellä ei ollut, jolle hän olisi voinut salaisuutensa uskoa ja toisaalta, eihän hänellä ollut olemassa mitään varmaa tietoa, mistään ... tai ainakaan pelkoonsa liittyvistä asioista. Lääkäri nyökkäsi kevyesti ymmärryksen merkiksi. Lääkäri nousi seisomaan ja totesi Kaarinalle "Olkaa hyvä ja noustakaa ylös. Tuossa verhon takana voitte riisua farmarihousunne jalasta. Tulkaa sitten tänne tutkimuspöydän luokse. Muuten, oletteko koska viimeksi käynyt gynekologin vastaanotolla?" Kaarina ilmoitti, että ehkä lähemmäs kolme vuotta sitten. "Sitten hoidamme tässä samalla tuonkin käynnin pois. Olkaa hyvä ja riisukaa samalla pikkuhousunne pois. Otamme samalla irtosolunäytteen, jotta voitte sitten unohtaa sen parin vuoden ajaksi. Olette varmaan tietoisia siitä, että irtosolunäyte olisi hyvä ottaa muutaman vuoden välein?" Kaarina katosi vaitonaisena verhon taakse ja vain hetkeä myöhemmin hän kapusi tutkimustuolille, suojanaan vain pitkähihainen valkea T- paita. Hänen tunsi olonsa alastomaksi ja todella epämiellyttäväksi. Irtosolunäytteen otto kirpaisi hieman ja Kaarinan kasvot kertoivat näytteen ottajalle pienestä kiputapahtumasta. Kaarinaa hävetti ja hän tunsi olonsa vaivaantuneeksi. Vain pieni nipistys ja hän melkein kyynelehti kuin pieni lapsi. Lääkäri ilmoitti kaiken olevan kunnossa. Papakokeen tulos oli tuleva kotiin reilun kuukauden kuluttua, kuulemma samaan tapaan kuin aikaisemminkin. "Sitten pääsemmekin itse asiaan... asiaan, minkä takia vastaanotolleni olette tulleet. Teen teille rutiinitutkimuksen, ultraäänitutkimuksen. Onko se teille entuudestaan tuttu tutkimus?" Kaarina puisteli päätään jännittyneenä. Lääkäri kehotti Kaarinaa nostamaan paitansa helmaa reilusti ylös, jottei vaate sotkeudu geelistä, jota Kaarinan vatsan iholle oli laittamassa. Kaarina toimi annettujen ohjeiden mukaan, hyvin vaitonaisena ja mielteliäänä. Tällaiseen tilanteeseen hän oli itsensä järjestänyt, kypsä aikuinen nainen. Kypsä? Kaikkeaa muuta. Hän tunsi hetken ajan itsevihaa sisällään. Hän ei olisi nyt tässä ja tällaisessa tilanteessa, jos olisi ollut tuona ikimuistoksen ihanana päivänä kypsä, edes hetken ajan. "Olkaa hyvä ja ottakaa itsellenne rento ja mukava asento. Voitte laskea jalkanne tänne toisille tuille. Näin saatte varmaan mukavimman asennon tämän lyhyen tutkimuksen ajaksi. Tutkimus on kivuton. Matka salaisuuksien äärille siis alkakoon." Lääkäri nosti Kaarinan paitaa hieman ylemmäksi ja taittoi pehmeän suuren paperiarkin vaatteiden suojaksi. Tämä laski kätensä Kaarinan alavatsalle ja tunnusteli ... "Kohtunne on hieman kasvanut. Se on tällä hetkellä reilusti kookkaan miehen nyrkin kokoinen. Joudun hieman painelemaan vatsanne, ilmoittakaa jos tunnette kipua." Pehmeät kädet tunnustelivat varmoin ottein Kaarinan alavatsaa molemmin puolin. "Näin palpoiden täällä näyttäisi kaiken olevan kunnossa." Kaarinan silmäkulmasta karkasi kyynel. Hän pyyhkäisi sen vaivihkaa pois. Lääkäri otti sivupöydältä käsiinsä suurehkon muovipullon ja totesi Kaarinalle "Nyt alavatsanne alueella voi tuntua hetken aikaa viileälle. Laitan ihollenne geeliä ja tutkailen ultraäänellä kohdun sekä sen sivurakenteiden vointia. Olette

kypsässä iässä oleva käsittääkseni perusterve nainen, joten lääketieteellisten tosiasioiden perusteella teillä ei ole mitään syytä huoleen. Nyt toivoisinkin teidän rentoutuvan. Kiitos." Kaarina sulki silmänsä ja antoi ajatukselleen luvan lentää... lääkäri oli ilmeisimmin havainnut häneltä karanneet kyyneleet ... Kaarina kuvitteli olevansa kapuamassa Teide-nimisen vuoren koillisrinnettä ylöspäin, hän oli rinteen vaativassa osassa, vasta hieman yli puolessa välissä. Ilma oli koko ajan ohuempaa, mutta raikasta ja viileää hengittää. Maisemat eivät vielä päässeet kunnolla aukeamaan, mutta ylempänä hänen ponnistelunsa palkittaisiin. Retkelle osallistuneet patikoitsijat muodostivat rinteen polulle pitkän monenkirjavan ihmisketjun. Oppaana heillä oli Augusto- niminen espanjalainen matkailun moniammattilainen kahden avustajansa kanssa. "Kusti" suomalaisittain... Retkelle oli lähtenyt mukaan 12 henkilöä. Kahdeksan miestä ja kolme naista hänen lisäksi. Retki luokiteltiin vaativaksi... ja sitä se olikin. Kaarina pysytteli etenevän retkueen hännillä ja puristi tukevalla otteella kädessään olevaa sauvaa... "Anteeksi, kuulitteko mitä kysyin?" Kaarina havahtui säpsähtäen. Lääkäri tarkasteli häntä kysyvästi. Kaarina pyyteli anteeksi ajatuksiin uppoamistaan. Hän ilmoitti, ettei ollut kuullut mitään kysymystä ... tai paljoa muutakaan. Häntä hävetti. "Näyttäisi siltä, että olette raskaana, odotatte kaksosia. Molemmat sikiöt voivat hyvin ja heidän sydämensä lyövät vahvasti, kumpikin omaan tahtiinsa. Kuinka pitkällä raskaus voisi teidän nähdäksenne olla? Ja ymmärsinkö oikein, että raskaus olisi teille ei toivottu elämäntilanteenne takia..." Kaarina tunsu, kuinka kysymyksen esittäjän kasvot kieppuivat edessään kiihtyvää vauhtia ja samettisella äänellä esitetyt kysymykset kuuluivat koko ajan kauempaa ja kauempaa... OSA 4 VIIKON PÄÄSTÄ